

มิจฉาของนักการศึกษา

เมื่อนักการศึกษาประกาศ

“นำพาชาติสู่สากล” หวังผลใหญ่
จนเสียยับเสียย่อยน้อยเมื่อไร
ผลที่ได้กลับไม่เป็น...ไม่เห็นคุ่ม

เพราะเสียรัก เสียฐาน เสียการกิจ
เสียความคิด เสียความสุข สร้างทุกข์กลุ่ม
เสียความเป็นตัวของตัว เสียรั้วคุ่ม
อวิชชามายั้มขี้กีน

จนจริตประชชาติอุบาทว์แล้ว
เคยพ่องแผ้วกลับหมองมัว ชั่วจนสิ้น
เพราะหลง “กากสากล” จนต่ำจิ้นต์
จนแหงวัน...วิญญูณ ถูกผลาญมลาย
จนแม้แต่ “ภาษาไทย - ภาษาชาติ”

วิปลาสเพราะถูกย่ำ ทำเสียหาย
โดย แบบเรียน หลักสูตร นโยบาย
พาไปตายทั้งกลม ทั้งกรม - กระทรวง

เล่นเอา เด็กอ่านไม่ได้ นับหลายแสน
จนคะแนน มาตรฐาน ก็รานร่วง
มาตรฐาน มี แต่ ต่ำ นำซ้ำทรวง
การศึกษา ตกบ่วง ดิ่งอบาย
ถ้าเห็นจริงแท้ว่า “ภาษาไทย...
เป็นหัวใจการศึกษา” จักไม่สาย
วิกฤติ วิการ วิกล ไม่พัน ก็คลาย
แต่ “อ้วยตาย” นักการศึกษาไม่เห็น ก็เข็ญต่อไป

๑๔ กรกฎาคม ๕๓

ศรี ศักษา...ผู้รจนบทกวี